

O dată pe săptămână

INGINERUL NAE MARASCU, POPULARUL SPORTIV, FACE CONFIDENTE...

Polisportiv - Atlet - Footballist - Internațional român - Rugbyst francez - Sportul între țărani - Amintiri și satisfacții - Nemulțumiri la F.R.R. - Proiecte pentru viitor.

Continuare din pag. I-a

Mă îndreaptă spre cancelarie. Intru în birou și mă găsesc în plin Stadiul Român. O armată de rugbysti, transformați de circumstanță

dar lucrăm după șablon. Întâi starea civilă.
— Câți ani?
— Născut la 1898 Septembrie 5 în

haț. În fața acestei prăvălii am avut un accident de bicicletă și cum stăteam cu buzele umflate pe marginea goselei, întâi pe Davidescu, căpitanul echipei de rugby dela Mihai Viteazu.

— Mă, tu știi să joci rugby?
«În treacă fie zis, habar n'aveam. Dar cum pe atunci nu exista birocratismul de azi, am fost luat pe sus și instalat pe teren ca să completeze echipa.

«Vă închipuiți cum arată un începător în rugby? Am prins gust însă. Am trecut la Tennis-Club. Am jucat un match în echipa doua și am fost promovat în prima garnitură în postul de centru treisfert, alături de frații Iconomu.

«Anul 1914 m'a găsit tot în echipa decanilor.

Salvat cu sabia, la Ploiești

— În 1914 jucam football la Colentina, jucam half-centru alături de Dorel Davilla, Brabețanu, Mincu, Tomsohn, Bolton și Jonică Husar.

«Mi-a rămas în minte o deplasare la Ploiești.

«Jucam pe un fel de maidan și ne dezbrăcam la un metru de tușe. La un moment dat s'a iscat un scandal enorm, urmat natural de bătaie. Ce să-ți mai spun, bietul Davilla s'a refugiat la «garderobă» și cu

sabia în mână, m'a scăpat de furia republicanilor. Și mă uitam mai zilele trecute cum vă lamentați de furia galeriei republicane...

«Dar cu «asociația» nu am făcut mulți purici.

fine noi, debutanții, Stadiul Român, viitorul campion național.

— Football mai jucați?

— Rar. Jucam la Venus cu Miti Niculescu, Tudorică Florian și alții.

Anul 1916

— Am continuat în preajma războiului să activez în atletism. În acest an am avut cea mai plăcută surpriză din viața mea sportivă.

Sportiv din naștere

Poate eforturile ce le fac azi în promovarea sportului la sate, se datorează impresiei puternice de atunci. Am alergat la Mănăstirea Dealului și m'a bătut unul Speariu, caporal, țărăn român. Ei bine

Seleționat în echipa Parisului

— Ai revenit târziu în țară?

— Da! În țară pe atunci fizico-chimicele se studiau în mod rudimentar. Am rămas în Franța pentru studii. Întâi la Paris; dar pe urmă din cauza unui drăcușor de franțuzoică m'am mutat la Lille. Ascultă mă, nu serie toate astea la gazetă. (I-am promis, bineînțeles).

Măriscu obosise. În adevăr, o carieră ca a lui nu e ușor de povestit.

— Mai ieși un spritz?

— Merçi, nu mai pot.

«Venisem cu titlu de internațional român la Paris. Mi-a fost ușor să activez la Stade Français. M'am încercat în postul de pilier. Aveam doar 70 kgr. și natural nu am corespuns. M'am plasat în echipa doua în postul de linia treia. Am muncit, am învățat și m'am impus. În rugby trebuie să muncești mult, dar era și ușor, aveam dela cine învăla. Școala franceză e idealul în rugby pentru mine.

«În 1920 am fost trecut în prima echipă a clubului, luând locul lui Titu Crătescu, care plecase în țară. Atunci am cunoscut cele mai mari succese. Am fost seleționat în echipa Parisului jucând contra sudului (Perpignan) de ziua armistițiului. Ce vreți, era tot ce puteam aștepta ca satisfacție sportivă.

«Mai aveam mulți camarazi la Paris. Manu juca la Racing împreună cu Vălcov. Eram bun prieten cu acești din urmă și datorită insistențelor sale, am trecut în 1921 și eu la Racing, unde am jucat puțin, căci am părăsit Parisul stabilindu-mă la Lille. Ți-am spus eu

Amintiri și satisfacții

— Ai avut momente de satisfacție în sport?

— Propriu zis în sport nu. A. ba da. Ași putea spune că victoriile

tate viitoare o voi dedica, în primul rând, promovării sportului la sate. — Ce mijloace întrebunțezi ca să-i convingi de utilitatea sportului? — Exemplificarea. Organizez crosuri, matchuri de rugby, curse plat

În exercițiul funcțiunii...

din tinerețe. De exemplu atunci când l'am bătut pe 1500 m. pe Schmettau cu 40 m., am avut în adevăr o mare mulțumire. Am avut însă multe satisfacții platonice de pe urma sportului.

«Astfel, comandam în 1927 echipa României la Paris. Ne-au bătut francezii ca la foc. Franți de oboșală, ameții ne retrăsesem în cabine. Mi se spune că sunt chemat afară de un domn. Ies din cabină și mă găsesc în fața Alteței Sale Principele Carol.

«Ne-a felicitat, și a venit în cabină unde a stat de vorbă cu băieții. Ei bine nu-ți dai seama ce mulțumire ai în asemenea ocazii.

«Când scăpați din ghiarele internaționalilor francezi, franți și bătuți mai se găsea cineva să ne mai felicite. Și încă cine? Ei bine mi-aduc aminte de cuvintele Sale:

«Nu dezeserați, numai așa veți învăța».

— Azi mai ai vre-o înclinație specială în rugby?

«Nici una în afară de Stadiul Român.

«Și alături de el propagarea atletismului și a rugbyului între țărani.

«Vezi aici la mine. Toți atleții știu: Manea, Soare, Slobozeanu, Gocin, Crăciun, toți sunt băieți de țărani, cu cari alimentez categoriile inferioare ale Stadiului Român. Muncesc, sunt cinstiti, conștiincioși și asculțatori. O materie excelentă de modelat și de creiat în sport. Îți dai seama ce satisfacție ai atunci când ajungi la un rezultat cu acești oameni? Pentru mine, Manea îmi crează aceleași bucurii la un concurs ca și examenele fetiții mele.

«Ei bine! Dar mulți nu pricep aceste satisfacții.

«Toată cariera mea sportivă mi-a adus numai satisfacții de genul acesta.

Atletism cu țărani

— Toată grija dirigitorilor atletismului ar trebui să se îndrepte spre popularizarea atletismului și practicarea lui de către țărani. Nu mai dintre aceștia se pot scoate elemente utile. Exemplele sunt concludente: Bălan, Speriatu, Tănase, Paveliuc, Ilie, Sărbu, Ogrinjea și acum în urmă Manea, atâtea elemente cari au făcut cinste atletismului român. Toți sunt țărani.

«Și în rugby s'ar putea crea ceva cu ei.

«Nu sunt însă buni în toate posturile unei echipe de rugby. Toți au muncă și răbdare, ce nu se poate face? Uite la Stadiul Român, am două echipe ale categoriilor inferioare, formate numai dintre fiii țăranilor de aci, din comuna Bragadiru.

«Am un întreg program de sport cu oamenii aceștia.

«După cum ai văzut, le-am făcut pistă specială și teren de rugby. Muncesc serios și sunt foarte asculțatori.

«De altfel, întreaga mea activi-

Și le place. Se pasionează. Du-te în sat aici, pe Manea îl cunoști toți. E idolul satului. De altfel l-au și botezat: «ăla care fuge ca trîntu».

Cea mai bună echipă de club

— Ce echipă, din cele pe cari le-ai comandat Ți-a adus cele mai frumoase satisfacții?

«Cred că echipa Stadiului Român. Am avut la un moment dat între 1925-1926 cea mai bună echipă de club ce a existat la noi, datorită felului de joc ce-l practicau. Eram: Tudor Florian, Alecu Cantacuzino, Măriscu, Mircea Sfetcu, Nicu Anastasiade, Puia Vălcov, Ionel Gârleșteanu, Vardala, Nicu Sfetcu, Virgil Anastasiade, Mitică Brătulescu, Valter, Tuca Armășel, Gogu Sfetcu și Nicola. Jucam adevăratul joc de rugby.

«Azi suntem mai tari în rugby, dar jucăm mai prost. Nu e un paradox. Cine cunoaște rugbyul își va da seama.

«Avem azi «forțe», atleți, oameni grei, dar ne lipsesc atacanții din trecut.

«Între timp o serie de telefoane. Rugăminti, insistențe pentru plecarea lui Manea la Zagreb.

— Dar ce-l cu Manea? Nu pleacă?

— Nul Anul trecut l-au dus la Atena și l-au pus să care bagajele unui domn ofiter oficial. E și bolnav dragă! A făcut eforturi prea mari. Acum i se pretinde să concureze la trei probe.

«Manea a plecat însă.

Pentru cine-l cunoaște pe Măriscu

Sublocotenent

era și explicabil. Un om înțeles, ușor supărațos, dar cu o inimă de aur. Se putea să priveze el echipa națională de Manea?

«Dar uneori îi trece și lui peste cap. Se făcuse ora trei și ocupațiile lui îl chemau.

«L-am însoțit în fabrică.

«Alt om.

«Ne-am despărțit cu un «la revedere» pe maidanul dela șosea, unde «domnul director», va deveni la toamnă vechiul «Nae», popularul «Nae».

R. Vizanti

În funcționari.

În mijlocul unui maldăr de registre Camil Ioan, centrul treisfert. Apoi: Slobozeanu, Soare, Gocin, Dincă, etc, atleți, rugbysti, în chat și papuci.

Toți serioși, toți muncitori. În asemenea condițiuni este explicabilă «coeziunea» stadistă.

În exercițiul funcțiunii

Întâi și pe inginerul Măriscu, supraveghind funcționarea unei noi instalații în fabrica de conserve. În mijlocul unei armate de țărănucute, una mai frumoasă decât cealaltă, între munți de roșii, vinete, ardei, domnul director, popularul Nae, răgușit ca totdeauna, dă «instrucțiuni».

— Ce faci Nae?

— Fac echipă de rugby feminină.

Interesant.

E unul din oamenii obișnuiți cu interviurile. Te simte pentru ce vii.

Nici o introducere protocolară.

— Ce vrei mă?

— Viața ta!

— Cam greu.

— Nu, cea sportivă. Copilăria, primele tatonări în sport și celelalte.

Natural «declarațiile» urmau să fie făcute după ameză.

Dar ce atmosferă de chimie la un dejun cu Nae.

În fine cafeaua și interviul.

Începutul...

— Nu te supăra domnule director,

Înainte matchului cu P. U. C.

comuna Zvorcea-Romanați.

— Căsătorit?

— Uite ce este. Ție-ți spun. Dai Am și o fetiță în clasa întâia de liceu, dar nu mai scrie în «Gazetă».

Știi publicul sportiv...

Mă gândeam la succesele lui «Nae» și i-am promis că n'am să scriu nimic.

Imprudent, l'am întrebat de studii: Ei bine am găsit ce mi-a trebuit: Schewitz-Thierin, Mihai Viteazu, inginer chimist la Lille, licențiat fizico-chimice, geologie...

— Stai, că se sperie Părintele Scriban.

— Lasă să vadă și el ce e aia influență nefastă a sportului.

Și acum iată-ne pe tărâmul sportiv.

Pentru prima oară la sport

— Când ai început să activezi în sport?

— Cam de mult, de 22 de ani. Prin 1913. Eram la Schewitz-Thierin. Renunțat între colegii mei ca tare la «fugă». Am fost invitat la o cursă pe 1500 m. ce se disputa în parcul Carol. Debutam în concurs sportiv. Am dat totul, dar ce folos, am eșuat deabia al patrulea. S'a clăsat primul Schmettau. După el Brandl și Vraca, fratele artistului. Debut și eșec. Ce timpuri.

«Tot în acest an debutam și la rugby.

«Mi-aduc aminte ca acum. Aveam o bicicletă nouă și mă țineam toată Duminica după vedetele ciclismului de pe atunci. Pe unde e azi Arelul de triumf, era un moș ce vindea ra-

Popularul «Nae» în fruntea celei mai bune echipe a Stadiului Român

«Nae» atlet

— Atletismul îl practicați?

— Pe atunci da. În special în 1914-1915 am cunoscut frumoase succese. În 1914 m'am clasat al doilea la 1500, 5000 și la înălțimea cu elan.

Pe atunci se șorea cam 1,60 m. În 1915 m'am afirmat. Am câștigat 1500, 2500 croos, 110 m. garduri. La această din urmă probă aveam adversar de temut pe colonelul Emil Pălcăușanu. Am câștigat și înălțimea cu elan. Eram în culmea fetei.

«Crosul însă mă pasiona. Am alergat pentru Mihai Viteazu, câștigând campionatul interscolar. În schimb, în cursa de amatori, așa se numea pe atunci campionatul de cross, am venit al patrulea, după: Kiki Dumitrescu, Mihail Iliescu zis picioare rupte și căpitanul Cristescu.

«Nu ne puteam împăca cu ideea de a juca «amicale» cu nemții.

«A venit războiul, cu retragerea în Moldova, școala militară la Iași și Botoșani. Nu aș putea spune că șomam în sport. Înghebasem și acolo câteva matchuri de football asociativ. A urmat gradul de sublocotenent, frontal și în fine ne-am revăzut cu toții pe terenul dela șosea.

«S'a pus pe picioare un match între soldații germani rămași încă pe aci și echipa «albastră». Țin minte că mai toți am refuzat să jucăm.

«Nu ne puteam împăca cu ideea de a juca «amicale» cu nemții.

«A venit Olimpiada interaliată dela Paris.

«Am plecat mai toți cu detașamentul militar la Paris, unde am stat două luni.

«Jucam treisfert centru în echipa de rugby și luam parte și la atletism. Amintiri? Toate triste. Ne-au bătut și Francezii și Americanii. Era și natural.

«Dar numai așa se învăță. Eram cu toții mulțumiți. Adăgasem însă o nouă titulatură, cea de internațional. Îți mărturisesc cinstit, acest gen de titluri mă pasiona. Celelalte, președenții, decorații etc., sunt cam fade.

«Am activat cu Stadiul Român în 1915. Eram trei cluburi: Tennis Club Român, — decanii erau natural cei mai tari, — Matei-Club fost Sporting Club cu Sonda, — și în

«Nae», internațional militar

— A venit Olimpiada interaliată dela Paris.

«Am plecat mai toți cu detașamentul militar la Paris, unde am stat două luni.

«Jucam treisfert centru în echipa de rugby și luam parte și la atletism. Amintiri? Toate triste. Ne-au bătut și Francezii și Americanii. Era și natural.

«Dar numai așa se învăță. Eram cu toții mulțumiți. Adăgasem însă o nouă titulatură, cea de internațional. Îți mărturisesc cinstit, acest gen de titluri mă pasiona. Celelalte, președenții, decorații etc., sunt cam fade.

Nae Măriscu polisportiv

— Te-ai ocupat și cu sporturile mecanice?

— Ca un divertisment. Automobil aveam înainte de război, iar de motocicletă m'am atașat în Franța.

«Însă cel mai plăcut divertisment sportiv pentru mine e vânătoarea. Am activat și în concursuri și dețin cupa Scanavi pe 1927.

«Nimic nu contează însă în viața mea sportivă, ca rugbyul. Acesta e pentru mine scopul. Celelalte au fost ori mijloace (atletismul) ori divertismente.

«Ce vrei, la noi e greu. Rugbyul e un sport prea dificil. Trebuie să fie prea bine practicat ca să atragă masele. Ori, nu avem încă o clasă ridicată.